

П. Г. Удхаус

Стрихнин в супата

Още щом Наливната бира влезе в бара на „Въдичарски отдиш“, на всички ни стана ясно, че човекът не е на себе си. С изопнато и измъчено лице той се настани в най-отдалечения ъгъл, свеси глава и с нищо не допринесе за интересния разговор, който – съсредоточен около господин Мълинър – протичаше край камината. При това от време на време дълбоко въздишаше.

Един изпълнен със съчувствие Джин и тоник си остави чашата на масата, отиде при страдалеца и сложи благосклонна ръка на рамото му.

– Какво има, старче? Да не си изгубил някой приятел?

– По-лошо – въздъхна отново Наливната бира. – Изгубих криминалния си роман. Тъкмо го преполових на идване и взех, че го забравих във влака.

– Същото се случи веднъж и с моя племенник Сирил, Дето завърши вътрешна архитектура – обади се господин Мълинър. – Хората често забравят книгите си.

– А сега – тъжно продължи Наливната бира – няма да мога да мигна цяла нощ и все ще се питам кой е отровил баронета¹ сър Джефри Тъгъл.

– Нима баронетът е бил отровен?

– Да. Ако питате мен, това е работа на викария. Бил известен с интереса си към екзотичните отрови.

Господин Мълинър се усмихна снизходително.

– Не е викарият. Случайно съм чел „Мистерията в имението Мърглоу“. Убиецът е водопроводчикът.

– Какъв водопроводчик?

– Онзи, дето се появява във втора глава, за да поправи душа. Сър Джефри се отнесъл зле с леля му през 1896 година и затова той прикрепил с лепило отровна змия към тръбата на душа. Когато баронетът пунал топлата вода, лепилото се размекнало, змията се плъзнала надолу, ухапала го по крака и изчезнала в канала.

– Не е възможно! – възрази Наливната бира. – Между втора глава и убийството има няколко дни.

– Водопроводчикът си забравил змията вкъщи и трябвало да се върне да я вземе – поясни господин Мълинър. – Надявам се това разкритие да смъкне камък от душата ви.

– Чувствам се като нов – призна Наливната. – Цяла нощ не мигнах все се чудех как е станало убийството.

---

1. Най-ниската наследствена титла. – Б. пр.

– Напълно ви вярвам – същото се случи с племенника ми Сирил. В наше време няма нищо по-забележително – продължи господин Мълинър, като отпи от топлия си скоч с лимон – от начина, по който криминалните романи завладяха обществеността. Истинският поклонник на тази литература няма да се спре пред нищо, за да си набави желаното четиво. Той е като наркоман, лишен от дневната си дажба кокаин. Племенникът ми Сирил...

– Няма да повярвате какви неща си забравят хората по влаковете – започна една Малка халба. – Чанти, чадъри, дори препарирани шимпанзета. Онзи ден ми разказаха как...

Племенникът ми Сирил (не се даде господин Мълинър) беше най-запаленият и страстен читател на криминални романи, когото аз лично познавам. Отдавам това на факта, че като повечето вътрешни архитекти и той беше такъв един крехък, деликатен младеж, изключително податлив на всякакви заболявания. Всеки път, когато се заразяваше от поредния грип, заушки или шарка, той прекарваше възстановителния период на легло в четене на криминални романи. А тъй като апетитът идва с яденето, по времето, когато започва тази история, той се бе превърнал вече в истински наркоман – не само поглъщаше всеки роман от този тип, който можеше да докопа, но и присъстваше на всяко театрално представление, в което от бюфета най-неочаквано изскачат костеливи ръце, а публиката недоумява, ако светлината не угасва поне веднъж на всеки десет минути.

Та именно докато гледал „Сивият вампир“ в театър „Сейнт Джеймс“, Сирил се озовал до Амелия Басет – момичето, което заобичал с целия събуден плам на мъж, който до този момент предпочитал, общо взето, да се измъква на пръсти от присъствието на нежния пол.

Впрочем той не знаел, че името ѝ е Амелия Басет. Виждал я за пръв път. Ала не се съмнявал, че е срещнал съдбата си, и по време на цялото първо действие се чудел как да предизвика запознанство. Когато запалили светлините в залата, за да оповестят края на първо действие, остра болка в десния крак го извадила от дълбокия му размисъл. Тъкмо се питал дали не е хванал подагра или ишиас, когато при по-обстоен преглед установил, че просто съседката му, погълната от напрегнатото действие на сцената, най-разсеяно била загребала шепа от плътта му и в момента я извивала в екстаза на моминското си вълнение.

Това се сторило на Сирил подходяща изходна точка.

– Извинете – започнал той.

Момичето се обърнало към него. Очите му горели, а връхчето на носа му още потръпвало.

– Моля?

– Кракът ми – пояснил Сирил. – Ако сте си свършили работата, мога ли да си го получа обратно?

Момичето погледнало надолу. И се сепнало.

– Ах, извинете! – пребледняло то.

– Няма нищо. Ще съм доволен, ако съм ви помогнал с него.

– Увлякла съм се.

– Очевидно обичате криминалните пиеси.

– Обожавам ги!

– Аз също. А криминалните романи?

– О, да!

– Чели ли сте „Кръв по парапета“?

– Разбира се! Хареса ми повече от „Прерязани гърла“.

– Споделям вашето мнение. Далеч по-добър. И убийствата са по-сочни, и детективите са по-изтънчени, и следите, оставени от убиеца, са къде-къде по-интелигентни... Във всяко едно отношение е по-добър.

Двете сродни души впили поглед една в друга. Няма по-непоклати-ма основа за едно красиво приятелство от споделения литературен вкус.

– Аз се казвам Амелия Басет – представило се момичето.

– А аз – Сирил Мълинър. Басет ли казахте? – Той смръщил леко вежди. – Къде съм чувал това име?

– Може би сте чували за майка ми – лейди Басет. Тя е прочут ловец на диви животни и изследовател на Африка. Постоянно се скита из разни джунгли. Сега излезе във фойето да изпуши една цигара. Впрочем – момичето се поколебало, преди да продължи, – ако ни свари да разговаряме, бихте ли й споменали, че сме се запознали у Полтърудови?

– Напълно ви разбирам.

– Защото мама не обича хората да се заприказват, без да са били официално представени. А когато мама не обича някой, тя е склонна да го цапардоса с тъп предмет по главата.

– Ясно – кимнал Сирил. – Също като човекоподобната маймуна в „Прободен с рога“.

– Точно така. Кажете – сменило момичето темата, – ако бяхте милионер, какво бихте предпочели – да ви намушкат с нож в гърба, или да ви открият мъртъв без никаква следа от насилие, загледан с изцъклен поглед в нещо неопикуемо ужасно?

Сирил тъкмо да отговори, когато – поглеждалки зад рамото на

Амелия – съзрял с изцъклен поглед нещо неопишуемо ужасно. В стола до момичето се била отпуснала пълна жена с невероятна внушителна фигура и го съзерцавала изпитателно през лорнета си.

– Твой познат ли е това, Амелия? – попитала тя.

– Това е господин Мълинър, мамо. Запознахме се в Полтърудови.

– Нима?

И тя отново заразглеждаше Сирил през лорнета си.

– Господин Мълинър – заключила най-сетне – ми напомня малко за вожда на Долно Иси – макар че онзи имаше по-тъмен цвят на кожата и халка на носа. Прекрасен човек беше – отдала се тя на възпоминания. – Само че ставаше фамилиарен под въздействието на джина. Получи куршум в крака.

– Ъ-ъ... извинете... защо? – заинтересувал се Сирил.

– Не се държеше като джентълмен – целомъдрено пояснила лейди Басет.

– Обзалагам се – възкликнал впечатления Сирил, – че след лечението, на което сте го подложили, би могъл да напише книга по етикеция.

– Той това и направи – безгрижно додала лейди Басет. – Защо не ни посетите някой следобед, господин Мълинър? Името и адресът ми ги има в телефонния указател. А ако се интересувате от човекоядни пуми, ще ви покажа главите на няколко великолепни екземпляра.

Завесата се вдигнала за второ действие и Сирил потънал в размисъл. Най-сетне, радостно констатирал той, в живота му нахлула любовта. Но затова пък – придружена от лейди Басет. Все ще има нещо, замислено си казал той.

Ще прескоча периода на ухажването. Достатъчно е да спомена, че Сирил напредвал с изумителна бързина. Щом разкрил на Амелия, че веднъж се запознал с Агата Кристи, и пътят пред него вече бил чист като изблизан. А един следобед, след като се отбил у тях и установил, че лейди Басет е на гости в провинцията, той сграбчил момичето за ръката и му разкрил любовта си.

Отначало всичко вървяло добре. Реакцията на Амелия била до известна степен задоволителна. Тя възторжено се присъединила към любовните му признания. Метнала се в прегръдките му и споделила, че той е мъжът на нейните мечти. След което нанесла първия удар.

– Обаче всичко е безсмислено! – възкликнала тя и прекрасните й очи плувнали в сълзи. – Мама никога няма да даде съгласието си.

– Че защо? – изумил се Сирил. – Какво има против мен?

– Не знам. Но обикновено те нарича „онзи плазмодий“.

– Плазмодий? – още повече се изненадал Сирил. – Че какво е това „плазмодий“?

– Не знам, но във всеки случай е нещо, което не се харесва особено на мама. Жалко, че разбра с какво се занимаваш.

– Вътрешната архитектура е напълно почтено занимание – засегнал се племенникът ми.

– Знам. Но на нея ѝ допадат мъже, които се скитат из големите дивни простори.

– Аз проектирам и декоративни градини.

– Така е. И все пак...

– Освен това... по дяволите! – възмутил се Сирил. – Това да не е викторианската епоха! Модата на майчините благословии угасна преди повече от двайсет години.

– Да, но са забравили да известят мама.

– Та това е нелепо! – продължил да беснее Сирил. – Не съм чувал нищо по-глупаво! Я да изчезнем оттук, да се оженим някъде без много шум и да ѝ изпратим картичка с изглед от хотела във Венеция и кръстче на един от прозорците: „Това е нашата стая. Колко жалко, че не си с нас.“

Момичето потръпнало.

– И още преди да се усетиш, тя ще е с нас. Не я познаваш. В мига, в който получи картичката, ще довтаса където и да сме, ще те метне през коляното си и ще те нашляпа с четката за дрехи. А видя ли те метнат през маминото коляно, налаган с четка за дрехи, вече едва ли ще изпитвам като теб предишните чувства. Само ще си развалим медения месец.

Сирил се намръщил. Ала човек, прекарал живота си в приемане на всевъзможни горчиви лекарства и хапове, е непоправим оптимист.

– Тогава изходът е един – да се срещна с майка ти и да се опитам да я вразумя. Къде е тя сега?

– Замина тази сутрин при Уигъмови в графство Съсекс.

– Прекрасно. Много добре ги познавам. Постоянно ме канят да се отбия при тях, когато намеря за добре. Ще им телеграфирам и ще взема вечерния влак. Най-прилежно ще се подмазвам на майка ти и ще се опитам да поправа неблагоприятното мнение, което си е съставила за мен. А щом подготвя почвата, веднага ще я цапардосам с новината за нашия годеж. Може да се получи нещо. Може и нищо да не се получи. Но така поне имаме някакъв шанс.

– Но ти си тъй нерешителен, Сирил. Толкова си свит, хрисим и

свенлив. Как ще се справиш с подобна задача?

– Любовта ще ми вдъхне сили.

– Смяташ ли, че е достатъчно? Я си спомни какво представлява майка ми. Дали няма да ти помогне чаша с нещо подкрепително?

Сирил не бил убеден.

– Лекарят ми забранява всякакъв алкохол. Повишавам кръвното налягане.

– Е, като се видиш с майка ми, ще имаш нужда от всичкото кръвно налягане, което успееш да събереш, и колкото по-високо, толкова по-добре. Искрено те съветвам да се заредиш преди срещата.

– Добре – кимнал замислено Сирил. – Може и да си права. Щом казваш, така да бъде. Довиждане, ангел мой.

– Довиждане, любов моя. Нали ще си мислиш за мен през целия ден?

– През всяка минута на деня. Или почти. Защото, нали разбираш, купих си „Стрихнин в супата“ – последната книга на Хорейшоу Слингзби, и от време на време ще се потапям в нея. Но през останалото... Впрочем, чете ли я?

– Още не. Купих си я, но мама я взе със себе си.

– Така ли? Е, ако искам да успея за вечеря, трябва да тръгна. Довиждане, обич моя, и никога не забравяй, че Гилбърт Глендейл от „Липсващият пръст“ спечели любимото момиче напук на двамата тайнствени удушвачи и бандата на Черния мустак.

Той я целунал нежно и хукнал да си стяга багажа.

„Баркли Тауърс“ – имението на сър Мортимър и лейди Уигъм – било на два часа с влак от Лондон. Потънал в мисли за Амелия и в първата глава на „Стрихнин в супата“, Сирил не усетил как минало това време. Толкова се бил вгълбил, че разбрал къде се намира едва когато влакът потеглил от Баркли Реджис – гарата, на която трябвало да слезе. В последния момент успял да скочи на платформата.

А тъй като бил взел експреса от пет часа, не само пристигнал в „Баркли Тауърс“ навреме за вечерята, но дори сварил и животворните аперитиви.

С влизането си в гостната установил, че къщата съвсем не била претъпкана с гости. Освен-лейди Басет и себе си заварил само някаква невзрачна двойка на име Симпсън и един висок красив мъж със загоряло лице и пронизващи очи. Това, както му прошепнала домакинята, бил Лесър Мъм – прочутият изследовател на Африка и ловец на диви зверове.

Вероятно потискащото присъствие на цели двама изследователи и ловци на диви зверове накарало Сирил да последва съвета на Амелия, и то колкото се може по-скоро. По всяка вероятност близостта на лейди Басет му стигала, за да скъса с дотогавашния си въздържателен живот. Само един поглед към нея му бил достатъчен, за да припне чевръсто към подноса с коктейлите.

Три чаши на един дъх, и той вече се чувствал определено по-свеж и далеч по-храбър. Вечерята си оросил тъй обилно с бира, вино, шампанско, старо бренди и портвайн, че при поднасянето на десерта установил със задоволство как стеснителността му се била изпарила безследно. Станал от масата с достатъчно самочувствие, за да поиска от десетина лейди Басет и ръцете на десетте им щерки.

Споделил с иконома, ръгайки го дружески в ребрата, че ако лейди Басет се опита да му погоди някакъв номер, той много добре знаел как да се справи с нея. Не че заплашвал, обяснил на иконома, а просто споделял, че знае как да постъпи. Икономът казал: „Много добре, сър. Благодаря, сър“ – и с това инцидентът приключил.

Сирил възнамерявал – подтикван от приповдигнатото си властно настроение – веднага след вечеря да спипа майката на Амелия някъде натясно и да я обработи както се полага. Но взел, че заспал в пушалнята, а след това бил въввлечен в богословски диспут с представител на прислугата, случайно срещнат в коридора, поради което се добрал до гостната чак към десет и половина. А след като нахълтал с весел вик: „Я да видим къде е лейди Басет!“, установил с раздражение, че жертвата му се била оттеглила в покоите си.

Ако настроението му е било малко по-малко приповдигнато, тази новина би подействала на ентузиазма му като студен душ. Ала спиртно-то гостоприемство на сър Мортимър било тъй щедро, че Сирил само кимнал единайсет пъти, за да покаже колко добре е разбрал, след което направил справка и бил осведомен, че въпросната дама е настанена в Синята стая. Така че се насочил бързокрило натам с весело „ойларипи!“ на уста.

Открил Синята стая, фраснал вратата и влетял вътре. Лейди Басет се била подпряла удобно на купчина възглавници. Пушела пура и четяла книга. А книгата, както установил Сирил с изненада и неприязън, била, представете си, „Стрихнин в супата“. Тази гледка го втрещила.

– Виж ти! – възмутил се той гръмогласно. – Да пукна на място! Мога ли да знам с какво право сте ми задигнали книгата?

Лейди Басет извадила пурата от устата си и повдигнала вежди.

– Какво правите в стаята ми, господин Мълинър?

– Не, не мога повече! – разтреперил се от самосъжаление Сирил. – Човек се разорява, за да си набави нужната криминална литература, а разни там... само го чакат да обърне гръб, за да му свият книгата!

– Тази книга е собственост на дъщеря ми Амелия.

– Добрата стара Амелия! – сърдечно откликнал младежът. – Като нея втора няма.

– Взех я да я чета във влака. А сега бихте ли ме осведомили какво правите в стаята ми, господин Мълинър?

Сирил се плеснал по челото.

– Ами да! Сетих се! Тя спомена, че сте я взели. Нещо повече – спомних си още едно обстоятелство, което напълно ви оневинява. Като стигнах гарата, нещо се поразбързах и взех да хвърлям багажа по платформата – бях се пообъркал. И какъвто съм пън, взех, че забравих моя „Стрихнин“ в купето. Мога само да се извиня.

– Можете не само да се извините. Можете да ми кажете също така какво правите в стаята ми.

– Какво правя в стаята ви ли?

– Точно така.

– Ами как да ви кажа – отпуснал се Сирил на леглото й. – Питате какво правя в стаята ви, така ли?

– Три пъти ви зададох този въпрос.

Сирил притворил очи. Неизвестно защо мозъкът му бил като обвит с памук и не особено услужлив.

– Ако възнамерявате да спите тук, господин Мълинър, кажете ми го направо, за да знам как да постъпя.

Последната фраза засегнала някаква струна в паметта на племенника ми. Изведнъж си спомнил защо се намира там. Отворил очи и ги впил в събеседницата си.

– Лейди Басет – започнал той. – Доколкото ми е известно, вие сте изследовател на дивите пространства.

– Да.

– И по време на изследванията си сте прекосили безброй джунгли в далечни страни?

– Да.

– Я ми кажете тогава, лейди Басет – докато досаждахте на обитателите на въпросните джунгли, не ви ли впечатли нещо? Намеквам за факта, че Любовта е навсякъде – да, да, дори в джунглата! Любовта,

неподвластна на географски граници, на националност и животински вид, омайва всяко живо същество. Така че независимо дали си африкански туземец, американски естраден композитор, ягуар, шивач или муха цеце, ти неминуемо търсиш партньор. Затова ви питам: защо един вътрешен архитект и проектант на декоративни градини да не си го потърси? Вас питам, лейди Басет!

– Господин Мълинър – промълвила съквартирантката му, – вие сте куку!

Сирил махнал широко с ръка и паднал от леглото.

– Може да съм куку – покатерил се той обратно на мястото си, – но колкото и да спорите с мен, не можете да отречете факта, че обичам дъщеря ви Амелия.

Настъпила напрегната пауза.

– Какво казахте? – изкрещяла неочаквано лейди Басет.

– Кога? – попитал разсеяно Сирил, защото тъкмо се бил унесъл, гъделичкайки другарчето си по петата, доколкото му позволявало дебелото одеяло.

– Добре ли чух... дъщеря ми Амелия...

– Сиви очи, среден ръст, червеникава коса – опитал се Сирил да опресни паметта ѝ. – Дявол да го вземе, не може да не познавате Амелия! Цял Лондон я знае. А от мен да знаете, мисис... как ви беше името? Ние с нея ще се оженим, ако успее да получи разрешение от майка ѝ. Кажете ми сега като на стар приятел – какви са според вас шансовете ми?

– Бих казала – никакви.

– Ъ?

– Предвид факта, че аз съм майката на Амелия... Сирил премигнал, искрено изненадан.

– Брей, дявол да го вземе! Вярно бе! Не ви познах. Тук ли бяхте през цялото време?

– Тук.

Погледът на Сирил станал строг.

– Какво правите в леглото ми? – попитал той.

– Това не е вашето легло.

– Чие е тогава?

– Моето.

Сирил свил безпомощно рамене.

– Трябва да ви призная, че всичко това ми звучи твърде... как да ви кажа... Предполагам, че ще трябва да се примиря с вашата версия, но – повтарям! – вижда ми се съшита с бели конци! Възнамерявам да

разследвам случая из основи. И още нещо – главатарите са ми много добре известни! Желая ви лека нощ.

Горе-долу след един час Сирил, който междувременно се разхождал замислен по терасата, още веднъж се отправил към Синята стая да иска обяснение. След като бил обмислил обстойно подробностите, той внезапно установил, че един от въпросите не бил изяснен задоволително.

– Вижте какво... – започнал.

Лейди Басет вдигнала раздражен поглед от книгата си.

– Вие нямате ли си спалня, господин Мълинър?

– А, имам си. Настаниха ме в Стаята над крепостния ров. Само че искам да ви питам нещо.

– Е?

– Не разбрах – мога ли, или не мога?

– Какво?

– Да се ожения за Амелия.

– Не. Не можете.

– Не?

– Не!

– Е, тогава лека нощ.

Оттеглилият се в Стаята над крепостния ров Сирил Мълинър бил един навъсен и огорчен Сирил Мълинър. Той най-сетне осъзнал горчивия факт. Майката на любимото момиче отхвърляла кандидатурата му за зет. Ама че кофти работа, рекъл си Сирил, докато си събувал обувките.

След което живнал. Животът ми, казал си, може и да е разбит, но затова пък ми остават още цели две трети от „Стрихнин в супата“!

Тъкмо бил стигнал до мястото, където инспектор Моудц наднича през откренатата врата на мазето и, поемайки рязко въздух през зъби, се отдръпва ужасен назад. Всичко било тъй обещаващо! Сирил тъкмо да се насочи към нощното шкафче, където, както предполагал, прислужникът бил поставил книгата след разопаковането на багажа, когато по гръбнака му пробягала ледена тръпка и стаята затанцувала пред очите му.

Той за пореден път си спомнил, че книгата му останала във влака.

Темата на отчаянието е най-безжалостно експлоатирана от поетите. Те не са пестили усилия, за да ни запознаят с цялата гама на чувства и острата душевна болка на изгубилите родители, съпрузи, деца, газели,

пари, слава, кучета, котки, гълъби, любими коне и дори копчета за ръкавели. Но все още никой поет не е възпял най-неописуемата мъка – мъката на човека, лишен внезапно, точно преди лягане, от криминалния си роман, и то след като го е преполовил.

Сирил направо не смеел да мисли за предстоящата нощ. Мозъкът му и без това вече се мятал насам-натам като ранена змия и търсел обяснение за странното поведение на инспектор Моудц. Хорейшоу Слингзби е автор, на когото можете да се осланяте – той ще поднесе на читателя какво се очаква от него. Никога не би погодил гаден номер в началото на следващата глава с изявлението, че инспекторът бил погледнал ужасен, защото внезапно си спомнил, че е забравил да пусне писмото, което жена му му дала сутринта. Щом като надничането през вратите на мазетата ужасява един инспектор на Слингзби, значи, е видял нарязан на парчета труп или поне отсечена ръка.

Сирил злочесто изстенал. Какво да прави? Какво да прави? Изключено било да си набави дори блед заместител на „Стрихнин в супата“. Библиотеката на неговите домакини не криела тайни за него. Сър Мортимър Уигъм имал праволинейни селскостопански вкусове, докато съпругата му проявявала предпочитание към екзотичните религии. Библиотеката им изцяло се съобразявала с вкусовете им. По рафтовете й Сирил можел да открие томове по вахаизъм, прекрасно подвързана в кожа „Селскостопанска енциклопедия“ и „Моите години в слънчев Цейлон“ от преподобния Орло Уогърбъри... Ала нищо, което да погъделичка интереса на Скотланд Ярд, никакъв, кървав труп, който човек да прегърне с удоволствие.

Тогава – да се върнем на въпроса – какво да прави?

Внезапно отговорът го осенил и той подскочил.

Нощта вече доста била напреднала. Лейди Басет сигурно спяла в този късен час. А „Стрихнин в супата“ вероятно лежал върху нощната й масичка. От Сирил се искало само да се промъкне на пръсти и да си го вземе.

Колкото повече обмислял това свое хрумване, толкова повече то му попадало. Пътят към стаята на лейди Басет бил добре отъпкан от него. Топографията на самата стая също не криела вече загадки за моя племенник. Напоследък бил прекарал там по-голямата част от живота си. Можел да докопа жадуваното четиво и със завързани очи.

Речено-сторено. Надянал си халата и забързал по коридора. Отворил вратата на Синята стая, затворил я безшумно зад гърба си и затаил дъх, обладан от онези силни чувства, които ни спохождат при

завръщането в мили родни места. Ето я добрата стара стая, същата като едно време. И макар мракът да бил непрогледен, на Сирил всичко му било ясно като бял ден. Знаел отлично къде е нощното шкафче и се отправил натам с крадливи стъпки.

Начинът, по който племенникът ми се промъквал към целта си, силно би напомнил на лейди Басет за игуанодон; дебнешч плячката си. По отношение на техниката си Сирил се отличавал от игуанодоните само в едно отношение – едва ли тези славни зверове се препъват в шнулове и събарят с гръм и трясък прикрепените към тях нощни лампи.

За Сирил препъването не представлявало проблем. Тъкмо бил напъхал книгата в джоба на Халата си, когато кракът му се омотал в провесения шнур, лампата върху нощното шкафче подскочила чевръсто с шум, равностоен на изгърван сервиз за двайсет и четири души, треснала на пода и се превърнала в пудра.

В същия миг лейди Басет, която гонела на балкона досаден прилеп, влязла в стаята и щракнала ключа.

Да кажем, че племенникът ми бил силно изненадан, значи нищо да не кажем. Подобно нещо не бил изживявал от онзи паметен ден, когато, едва седемгодишен, се промъкнал до кухненския бюфет за буркана със сладкото и с един ловък замах съборил върху главата си три лавици с мляко, масло, туршия, сирене, яйца, кейк и месни консерви. Чувствата му в този миг осезателно му напомнили за силните усещания, изпитани като малко момче.

Лейди Басет имала недоволен вид.

– Пак ли вие? – попитала тя.

Сирил кимнал, като същевременно се опитвал да ѝ се усмихне успокояващо.

– Здравейте – поздравил той.

Този път домакинята открито изразила недоволството си.

– Няма ли да ме оставите поне малко сама, господин Мълинър? – сурово рекла тя. – Вярвайте ми, аз съм жена със свободни разбирания, но не споделям тези съвременни схващания за общи спални.

Сирил опитал примирителен тон.

– Аз май наистина все влизам тук.

– Да, наистина – потвърдила лейди Басет. – Сър Мортимър ме предупреди, че тази стая била спохождана от призраци, но ако знаех, че става дума за вас, господин Мълинър, щях да отседна в най-близкото ханче.

Сирил навел глава. Упрекът бил напълно заслужен.

– Признавам, че поведението ми търпи критика. Като смекчаващо вината обстоятелство ще изтъкна само голямата си любов. Не съм ви дошъл просто на гости, лейди Басет. Нито, за да убия времето. Наминах, за да повдигна още веднъж въпроса за женитбата ми с вашата дъщеря Амелия. Казвате, че не може. Защо да не може? Хайде, отговорете ми, лейди Басет!

– Имам други планове за бъдещето на Амелия – високомерно отвърнала майката на любимото момиче. – Дъщеря ми няма да се омъжи за безгръбначен мекотел продукт на съвременната парникова цивилизация, а за силен, мъжествен индивид с орлов поглед и железни юмруци, който скита неуморно из неизбродимите джунгли. Не че искам да ви зашегна, господин Мълинър – продължила тя по-любезно, – но трябва да признаете, че сте един плазмодий и нищо повече.

– Да призная! – разпалено възразил Сирил. – Та аз дори не знам какво значи „плазмодий“!

– Плазмодият е мъж, който не е видял слънцето да изгрява отвъд долното течение на Замбези и няма да знае как да постъпи, ако го нападне разярен носорог. Мога ли да ви попитам какво бихте направили, господин Мълинър, ако ви нападне разярен носорог?

– Вероятността да попадна в един и същ социален кръг с разбеснял се носорог е твърде проблематична – отвърнал Сирил.

– Или да вземем друг пример от ежедневието – продължила събеседницата му. – Да предположим, че минавате през грубо скован мост над бурна река в екваториална Африка. Мислите си за туй-онуй и сте страшно разсеян. От това ви състояние ви изважда странен звук и изведнъж забелязвате, че от клоните над главата ви се е провесил гигантски питон и протяга към вас смъртоносните си зъби. В същия миг откъм противоположния край на моста се е задала кръвожадна пума. Зад гърба ви двама туземци са вдигнали към устните си тръби, с които ще духнат към вас отровни стрели. А долу в бурните разпенени води се зъби алигатор. Как бихте постъпили в този случай, господин Мълинър? Сирил се замислил.

– Ще се притесня – признал той. – Няма да знам накъде да гледам по-напред.

Лейди Басет се изсмяла гръмко и презрително.

– Ето ни, видяхте ли! А Лестър Мъм няма и да се замисли!

– Лестър Мъм ли?

– Ами да! Човекът, който ще се ожени за дъщеря ми. Малко преди вечеря ми поиска ръката й.

Сирил се олюлял. От удара, нанесен тъй внезапно и неочаквано, усетил, че костите му се втечняват. И все пак, казал си той, това можеше да се очаква. Тези ловци на диви зверове много държат един на друг.

– В така очертаната от мен ситуация Лестър Мъм просто ще скочи от моста, ще изчака алигаторът да се втурне към него, ще му разчекне устата, след това ще го прониза с копие право в окото, като през цялото време се държи настрана от опашката му. После ще се остави на течението да го носи, докато стигне някое безопасно местенце. Ето какъв мъж искам за зет!

Сирил напуснал стаята, без да продума. Дори фактът, че „Стрихнин в супата“ бил в джоба му, не го измъкнал от бездната на черното отчаяние. Той намусено захвърлил книгата върху леглото си и взел да крачи напред-назад из стаята. Но още преди втората обиколка вратата рязко се отворила.

В първия момент, като чул щракването на бравата, Сирил предположил, че лейди Басет е открила сполетялата я загуба и ще настоява да й бъде възстановена частната собственост. И проклетел наум лекомислената безгрижност, с която метнал книгата върху леглото, където и сляп би я забелязал.

Но не била лейди Басет. Натрапникът се оказал Лестър Мъм, издокан в пижама, чиято цветова гама силно напомнила на Сирил за будоара, който в качеството си на вътрешен архитект бил оформил неотдавна за една видна поетеса. Изследователят застанал със скръстени пред гърдите ръце и със заплашителен поглед, впит в племенника ми.

– Веднага ми дайте скъпоценностите! – наредил той.

Сирил се стъписал.

– Скъпоценностите ли?

– Да, скъпоценностите!

– Ама какви скъпоценности?

Мъжественият ловец нетърпеливо отметнал глава.

– Откъде да знам какви скъпоценности! Може да са прочутите Уигъмовски перли, или диамантите на рода Басет, или изумрудите на Симпсънови. Не видях добре от коя стая излязохте. Сирил взел да загрява.

– А, значи, ме видяхте да излизам от нечия стая?

– Точно така. Чух гръм и трясък и като надникнах в коридора, вие вече бързахте насам.

– Всичко ще обясня – започнал Сирил. – Имах малък разговор с лейди Басет по един личен въпрос. Нищо общо с диамантите й.

– Сигурен ли сте? – усъмнил се Мъм.

– Напълно. Разговаряхме за носорози, питони, дъщеря й Амелия и крокодили, след което си тръгнах.

Лестър Мъм бил само наполовина убеден.

– Хм! Е, ако утре се окаже, че нещо липсва, ще знам къде да го търся. – Погледът му се прехвърлил върху леглото. – Я! – оживил се внезапно той. – Последната книга на Слингзби? Виж ти! Откога я търся. Чух, че била страхотна. „Лийдс Мъркюри“ писа за нея: „Тези завладяващи страници...“

Той се обърнал към вратата и Сирил установил с остра болка в сърдечната област, че гостенинът му имал явното намерение да отнесе завладяващите страници със себе си. Те се поклащали небрежно от загорялата му ръка с размер на средно голям телешки бут.

– Ей! – извикал страстно племенникът ми.

Лестър Мъм се обърнал.

– Да?

– Не, нищо – измънкал Сирил. – Лека нощ.

Вратата се затворила, той се метнал върху леглото и взел да проклина малодушието, попречило му да сграбчи книгата от ръката на изследователя. В един момент за една бройка да намери сили да го стори, но последвал втори момент, в който погледът му срещнал този на ловеца на диви зверове. Все едно, че бил погледнат от разбеснелия се носорог на лейди Басет.

И ето че по вина на собствената си плахост отново бил безстрихнинен.

Племенникът ми не си спомня колко време е лежал така, отдаден на най-скръбни мисли. От това състояние го извадил звукът на отново отварящата се врата.

Този път на прага застанала лейди Басет. От пръв поглед се виждало, че е силно развълнувана. Освен това клатела обвинителен пръст по посока на тъжния Сирил.

– Долен подлец! – провикнала се тя. – Върнете ми книгата!

С върховно усилие на волята Сирил запазил присъствие на духа.

– Каква книга?

– Тази, която задигнахте от стаята ми!

– Нима някой е задигнал книга от стаята ви? – Сирил се плеснал по челото. – Боже мой!

– Господин Мълинър! – хладно настояла лейди Басет. – От вас се искат повече книги и по-малко бръщолевене!

Сирил вдигнал ръка.

– Знам кой ви е свил книгата – Лестър Мъм!

– Стига глупости!

– Така е, уверявам ви! Когато се запътих преди малко към стаята ви, видях го да се измъква оттам по такъв един потаен начин. Спомням си, че доста се учудих. Той спи в Стаята с часовника. Ако нахлуем при него, ще го спипаме на местопрестъплението.

Лейди Басет се замислила.

– Изключено – заявила най-сетне. – Той не е способен на такова деяние Лестър Мъм веднъж уби лъв с отварачка за консерви!

– Голям мошеник е – настоял Сирил. – Питайте, когото искате.

– Освен това е сгоден за дъщеря ми – продължила лейди Басет. – Ни това няма да е за дълго, ако думите ви излязат верни. Елате, господин Мълинър!

И двамата тръгнаха по смълчания коридор. Спрели пред вратата на Стаята с часовника. Изотдолу се промъквала ивица светлина. Сирил безмълвно посочил с пръст това зловещо доказателство за среднощно четене в леглото и от погледа му не убягнало как спътницата му се вдървила и промърморила нещо на туземски диалект.

Миг след това тя рязко разтвори вратата и със скок, достоен за дебнешо зебу, се метнала върху леглото и сграбчила книгата от ръцете на Лестър Мъм.

– Така, значи! – извикала лейди Басет.

– Така, значи! – присъединил се към нея Сирил, който усетил, че няма нищо по-добро от това да върви по стъпките на тази изключителна жена.

– Я! – изненадал се Лестър Мъм. – Какво има?

– Значи, вие сте ми задигнали книгата!

– Книгата ви? Аз я взех назаем от господин Мълинър – той ще потвърди.

– Каква убедителна история! – подиграл му се Сирил. – Лейди Басет много добре знае, че забравих моя „Стрихний“ във влака.

– Точно така – потвърдила лейди Басет. – Оправданията ви са излишни, млади момко. Хванах ви на местопрестъплението. Ще ви съобща и още нещо интересно: ако си въобразявате, че след такова подло деяние ще се ожените за дъщеря ми Амелия, много се лъжете!

– И през ум да не ви минава! – додал Сирил.

– Ама слушайте...

– Няма какво да слушам! Хайде, господин Мълинър.

И тя напуснала стаята, следвана от племенника ми. Известно време

мълчали.

– За една бройка се отърва – обадил се най-сетне Сирил.

– Кой?

– Амелия. Боже мой, като си помисля само, че можеше да се обвърже с такъв мерзавец! Представям си какво облекчение изпитвате при мисълта, че ще се омъжи за един почтен втрешен архитект.

Лейди Басет се заковала на място. Стигнали били Стаята над рова и тя се втренчила в Сирил с вдигнати вежди.

– Да не би да сте останали с впечатлението, господин Мълинър, че по силата на току-що случилото се аз автоматически ще ви приема за зет?

Сирил се олюлял.

– Не ме ли приемате?

– Естествено, че не!

Нещо вътре в племенника ми щракнало и се счупило. Обзелo го безразсъдство. За нула време се превърнал в дързост и плам – като африкански леопард в сезона на чифтосването.

– Така ли! – изревал той и като сграбил „Стрихнина“ от ръката на спътницата си, се втурнал в Стаята над рова, треснал вратата и превъртял ключа.

– Господин Мълинър! – проникнал през дървенията умолителният глас на лейди Басет. Била потресена до дъното на душата си – в това ня-мало съмнение. Сирил се усмихнал злорадо. Сега вече той щял да диктува условията.

– Върнете ми книгата, господин Мълинър!

– За нищо на света! – отвърнал племенникът ми. – Възнамерявам да я прочета. Отвсякъде чувам само добри отзиви за нея. „Пийпълс Интелиджънс“ писа: „Стимулираща и завладяваща“.

От другата страна на вратата се дочуло глухо стенание.

– Разбира се – продължил Сирил, – ако това е гласът на бъдещата ми тъща, то нейната дума е закон за мен.

Откъм коридора настъпило мълчание.

– Добре – прошепнала най-сетне лейди Басет.

– Значи, разрешавате да се ожения за Амелия?

– Разрешавам. Сирил отключил.

– Елате, майко! – повикал я дружелюбно. – Ще я четем заедно в библиотеката.

Лейди Басет още била подвластна на силни чувства.

– Дано постъпих правилно.

- Съвсем правилно.
  - Нали ще бъдете добър съпруг на Амелия?
  - Първо качество – уверил я Сирил.
  - Е, дори да не е така – въздъхнала примирено лейди Басет, – не мога да си легна без тази книга. Тъкмо бях стигнала до мястото, където инспектор Моулд го сгащиха в подземната бърлога на Изверга без лице.
- Сирил потреперил.
- Нима има и изверг без лице?
  - Двама! – уверила го лейди Басет.
  - Боже мой! Какво чакаме!

КРАЙ

© 1933 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Strychnine in the Soup, 1933

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4558>]